

causa gessit festumque agit : altera quidem propter filium suum primogenitum Adam, quod ad vitam reductus sit ; altera vero ob Dominum suum . Ecce & mare tua gratia impletur , ditatque navigantes in ipso . Tua mihi gratia , Domine , praestitit fiduciam loquendi ad te : tuique desiderium, quo flagro , me ad te accedere cogit . Qui ab initio serpens homini exitialis fuit , hoc tempore e terra prodiens , os suum aperit : quanto magis servus tuus desiderio tui flagrans , aperiet os suum in gloriam & laudem divinae tuae gratiae ? Qui suscepisti & probasti duo minuta viduae illius , suscipe deprecationem servi tui , & auge orationem meam , & da quod peto , ut templum efficiar gratiae tuae , quae in me habitet : ipsaque , quomodo ei placeam , me doceat , ut in cithara mea sonet cantica compunctionis , letitiae plena, mentemque meam quasi freno constringat , ne aberrans peccem tibi , & lumine illo priver . Exaudi Domine , exaudi orationem meam , & concede mihi , ut vocer in regnum tuum , qui aberraveram ; expiatus sim qui impurus fueram ; qui eram insipiens , sapiens efficiar , & qui inutilis fueram , utilis sim gregi electorum tuorum Ascetarum , omniumque sanctorum , qui tibi complacuerunt . Qui deliciis Paradisi fruuntur , ipsi pro me intercedunt , ac te solum benignum interpellant . Exaudi ergo deprecationem eorum , & salva me per intercessionem illorum . Ego vero per eosdem gloriam tibi offeram , quod orationem ipsorum exaudiens , sis misertus mei , & non despexeris deprecationem meam . Tu Domine per Prophetam tuum dixisti : *Aperi os tuum , & implebo illud* . Ecce igitur apertum jam est una cum corde os servi tui . Tua illud reple gratia , ut in omni tempore benedicam tibi , Christe Deus Salvator noster . Perfunde cor meum , optime hominum amator , rore gratiae tuae . Quemadmodum enim terra licet feminata , nequit a seipsa fovere germina sine tuae bonitatis visitatione : ita neque cor meum eloqui poterit beneplacita tibi beneficio gratiae tuae , nisi fructificaverit iustitiae fructum . En porro messis alit germina , & arbores diversi generis floribus coronantur : rore etiam gratiae tuae perfunde mentem meam , & floribus humilitatis , compunctionis , dilectionis &

A *ἐορτάζει δύο ἐορτάς· μίαν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἔστω· ποικίλ Ἀδάμ, ὅτι ἐξωποικίθη· μίαν ὑπὲρ τοῦ Δεσποῦ αὐτοῦ· Ἰδὲ καὶ ἡ θάλασσα πληθύνεται διὰ τὴν χάριτος σου, καὶ πλητίζου τὰς πλεόντας ἐν αὐτῇ· ἡ χάρις σου δίδωκε μοι παρρησίαν ἔλαλτσα σοὶ σὲ· καὶ ὁ πόθος ὃν ἔχω, πρὸς σὲ ἀνακαίμαί με ἰέναι· Οἱ ἀπὸ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος ἔφθισ ἐν τῷ κρητῷ τῷ τῷ ἀποσερχόμενος ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· πό-*
B *σφ μᾶλλον ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ὁ δούλος σου ὁ πορθῶν σου εἰς δόξαν καὶ ἔπαυον τὴν χάριτος σου· Οἱ δεξιάμοι καὶ ἐπαμέναι τὰ δύο λεπτὰ τὴν χηρὸν ἰσκαίνης, ὁρῶσδέξαι τὴν δέσπον ἔδελος σου ἐαῖσπον τὴν θύχην μου· καὶ δώρησαι τὰ ἀειτήματα μου, ἵνα καὶς γένομαι τὴν χάριτος σου, ἔδ ἐν ἐμοὶ οἰκίσῃ, καὶ αὐτὴ με διδάξῃ πρὸς ἀρετῶν αὐτῆ, ὅπως τε κρητῆ αὐτῆ εἰς τὴν κινύραν μου*
C *μέλη καταπύξου καὶ τολήρη θύφρουσίνης, ἀγξῆ τε τὴν δεινῶν μου, ἄσπερ ἐν χαλινῷ, ἵνα μὴ πλάταιδεις ἀμύρτω σοὶ καὶ ἐκβληθῶ τῷ φωτὸς ἰσκαίνης· Εἰσακῶσον, Κύριε, εἰσακῶσον τὴν δεινῶν μου, καὶ δός μοι ἵνα κληθῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ὁ πεπλάταιδεις, ἀκατάρπτος τε ἀν, καὶ καδαρδεῖς, καὶ ἄφρων, καὶ σοφιδεῖς, καὶ ἀχρηστόμος καὶ χηρῶμος θύομόμος τῷ ποιμνίῳ τῷ ἐκλεκτῷ σου τῷ ἀσκητῷ καὶ πάντων τῷ ἁγίῳ τῷ ἀγαρεσι-*
D *σάντων σοὶ· Οἱ ἐν τῷ πύξω δέξω ἀγαλλόμενοι, αὐτοὶ πρὸς βῶσαι ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ πύξω καλῶσι σε τὴν μόνον φιλήνθρωπον· εἰσακῶσθε τε αὐτὸς τῆς δεινῶν αὐτῶν, καὶ σώσθε με τῶν πύξω καλῶσαι αὐτῶν· Εἰγὼ δὲ δὲ αὐτῶν προσφέρω σοὶ δόξαν, ὅτι τῷ δύχων αὐτῶν εἰσακῶσας, ἀκτερέσθας με, καὶ ἔχ ὑπὲρ εἶδες τὴν δεινῶν μου· Σὺ, Κύριε, διὰ τῷ Προφήτῃ σου ἔπας, ἀνοίξον τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω αὐτὸ· Ἰδὲ τῶν μου μῶν τὴν καρδίας τὸ στόμα ἔδελος σου· πληρώσον αὐτὸ τὴν χάριτος σου, ἵνα διαπαντὸς ἀλογησῶ σου, Χριστὸ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν· Βρέξον εἰς τὴν καρδίαν μου, φιλήνθρωπε ἀγαθὲ, τὴν δεινῶν τὴν χάριτος σου· Καδαρῶ γὰρ εἶδη ἰσκαίνης ἡ γῆ ἔσκαρμυθῆ δρέψαι ἀφ' ἐαυτῆς τὰ θνητὰ ἀνθὸν τὴν ἐπισκέψου τὴν ἀγαθῶσίνης σου· ἔστας ἡ καρ-*
E *δία μου εἶδη ἰσκαίνης φδέρξασθαι τὰ ἀγαρετά σοὶ διὰ τὴν χάριτος σου, εἰ μὴ καρποφορήσῃ καρπὸν δικαιοσύνης· Ἰδὲ δὴ ὁ ἀμυπὸς τρέφει τὰ θνητὰ, καὶ τὰ δένδρα ἐσφάννεται πῶς ποιμνίλοι ἀνδρῶν· καὶ ἡ δεινῶν σου τὴν χάριτος ποτισάτω μου τὴν δεινῶν, καὶ πύξωσμουσάτω αὐτῶν πῶς ἀνδρῶν τὴν παπεινώσεως καὶ τὴν καταπύξου, τῆς τε ἀγάπης καὶ τῆς ἰσκαίνης· Καὶ τί ἐρω; ἰδοὺ γὰρ*